יטלנו הימנה ויחזור ויתננו לה ויאמר כולי

He should take it from her and redeliver it to her and say etc.

OVERVIEW

תוספות will be discussing at what point is a שליח required to say בפ"ב. Is it necessary that he says it at the moment of the delivery of the גע? Can it also take place either before or after the delivery?

"נכתב מדקאמר יטלנו הימנו הימנו הימנו מבאן משמע דצריך לומר בשעת נתינה¹ בפני נכתב מדקאמר יטלנו הימנו that it is required that יטלנו וכו' ויאמר should be said at the time of delivering the גמרא since the גמרא states 'he should take it from her, redeliver it to her, and say בפ"נ. If there would be no requirement to say מליח at the point of delivery, then why would it be necessary for the שליח to retrieve the מ. It should be sufficient that he merely informs the שליח at the point of the other hand, even though it is apparent that he is required to say בפ"נ at the point of delivery, nevertheless –

הוא הדין לאחר נתינה תוך כדי דיבור³ דמהני - The same rule applies even if it was said after the delivery (provided that it is said); within the time limit of a כדי דיבור, it is valid.

תוספות will offer a proof that saying בפ"נ after the נתינה, but תוך כדי דיבור, is valid:

- מדקאמר לעיל שנתנו לה כשהיה פיקח ולא הספיק לומר בפני נכתב עד שנתחרש Since the גמרא previously said: 'that he gave her the גמרא when he was normal and he did not manage to say בפ"ב before he became a deaf mute'. He must have given the גע while he was a פיקה Otherwise it would not be a גע if a אחרש delivered it. It seems that if he had not become a אחרש he would still be able to say חרש הורש הורש בפ"ב (תוך כדי דיבור), בפ"ב עוד מוך כדי דיבור), בפ"ב was a may say בפ"ב בפ"ב שליה שליה חרך כדי דיבור הורש בפ"ב.

תוספות presents us with a dilemma.

-

¹ See 'Thinking it over' # 2.

² The commentaries offer various reasons why בשעת נחינה should be said בשעת נחינה. It may be either because the הכמים bestowed this trustworthiness only to a שליה, and afterwards (or before?) he is not considered a שליה or because the מידק דייק only at the time of the delivery of the ג, etc.

³ כדי דיבור is the time it takes to say the phrase שלום עליך רבי ומורי. Any delay less than that is not considered a delay at all.

⁴ דף ה,א.

- אבל לאחר כדי דיבור מספקא לרבינו יצחק אי מהני כל זמן שעסוקים באותו ענין - However, after a delay of ר"י is uncertain; whether it should be valid when he says בפ"נ as long as they are still involved in the delivery of the גע. Perhaps this is still considered בשעת נחינה

או לאו -

Or perhaps it is not valid; since it is דיבור כדי דיבור it is not בשעת נתינה.

תוספות presents an additional predicament:

וקודם נתינה מספקא לרבינו יצחק נמי אי מהני -

And if the שליח said בפ"ב before the delivery of the גט, the "יי is equally unsure if it is valid. ^{7}

מוספות anticipates a possible resolution to this query and rejects it.

ומדתנן בפרק כל הגט (לקמן דף כט,ב) המביא גט ממדינת הים וחלה And from that which the משנה teaches us in פרק כל הגט, that 'one who is bringing a גט from overseas and became ill before he was able to deliver the גט

to the אשה -

עושה בבית דין שליח ואומר כולי

The שליה appoints another שליה as his replacement and the original says in בפ"נ, etc. בפ"נ. It seems from there that בפ"נ may be said even before the נתינת הגט before the בפ"נ is saying בפ"נ before the delivery of the גע to the אשה.

תוספות rejects this proof, saying:

אין ראיה דהרי אומר כשהגט יוצא מתחת ידו:

There is no proof from that משנה that one may say בפ"ג before he delivers the ג, for there he is saying בפ"ג when the גע is parting from his hand. The שליה is actively involved in the continuation of his שליה, by appointing another שליה, and delivering the בפ"ג to him. However our query is if he may say בפ"ג while the בפ"ג still in his possession, when he is not actively delivering the גמ

SUMMARY

The שליח says בפ"ג at the point of delivery. It may also be said תוך כדי דיבור

⁵ We find by קידושין if the man and woman were 'עסוקין באותו (regarding קידושין) and he was מקדש her; she is מקודשת; the question here is if the same applies to אמירת בפ"נ.

 $^{^6}$ It is assumed that this took place before כדי דיבור of the מהר'ם שי"ף. See מהר'ם.

⁷ It is questionable if עסוקין is discussing when they are עסוקין באותו ענין or even when not עסוקין. See 'Thinking it over' # 1.

⁸ The הכמים instituted that only a שליח is believed when saying בפ"ג. He must be actively involved in the in order to be believed. See שליחות et al.

after the delivery (or before the delivery). It is questionable what if the שליח would say בפ"ג after the delivery but they were still עסוקין באותו ענין. Similarly it is questionable if he said בפ"ג before the delivery if it is valid. It is not comparable to עושה שליח בבי"ד.

THINKING IT OVER

- 2. תוספות rules that the אמירת בפ"נ must take place תוספות (and תוספות proves it). What (however) is the reason that it needs to be said בשעת בשעת $?^{12}$

⁹ See footnote # 7.

נה"מ See נה"מ.

¹¹ See footnote # 1.

¹² See בל"י אות קכ.